

1547 / 11152
16062010

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Doamnă președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii minelor nr. 85/2003*, provenit dintr-o propunere legislativă inițiată de domnii senatori Ion Rușeț și Toni Greblă – PD-L, PSD-PC (Pl-x. 549/2009).

I. Principalele reglementări

Proiectul de lege are ca obiect de reglementare *„adoptarea unor reguli care să creeze un cadru mai adecvat investițiilor miniere”*, cu referire la faptul că *„legislația în vigoare nu asigură în mod efectiv mecanisme în baza cărora terenurile necesare valorificării resurselor miniere să fie dobândite de titularul unei licențe. Astfel de lacune de reglementare au generat blocaje în sectorul extractiv minier din România, procesul de dobândire a terenurilor necesare desfășurării de activități miniere fiind anevoios, incert și îndelungat”*.

Menționând că activitatea minieră susținută afectează adesea comunitățile locale, Expunerea de motive prevede necesitatea ca *„autoritățile publice locale să beneficieze în mod direct de o parte din taxele achitate de titularul de licență, suplimentar stabilirii unor obligații în sarcina titularului privind refacerea funcțiunilor publice și private afectate”*. De asemenea, în Expunerea de motive se menționează că legislația actuală nu asigură o *„procedură unitară de autorizare sau*

măsuri specifice de asigurare a desfășurării activității miniere în condiții care să permită un proces economic fără impedimente majore.”

II. Observații și propuneri

1. Potrivit dispozițiilor art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2003, activitatea minieră este definită ca *„ansamblul de lucrări privind prospecțiunea, explorarea, dezvoltarea, exploatarea, prepararea/prelucrarea, concertarea, comercializarea produselor miniere, conservarea și închiderea minelor, inclusiv lucrările aferente de refacere și reabilitare a mediului”*, iar, din analiza ansamblului prevederilor *Legii minelor*, reiese că obiectul de reglementare al acesteia se referă, în esență, la reglementarea relațiilor sociale în cadrul cărora sunt valorificate resursele minerale, obiect exclusiv al proprietății publice a statului.

Din analiza măsurilor ce se preconizează a fi adoptate rezultă că se are în vedere modificarea și completarea Legii nr. 85/2003, în sensul stabilirii unei proceduri speciale de expropriere pentru punerea la dispoziția titularilor de licențe a terenurilor ce urmează a fi afectate de exploatare, explorări miniere, precum și lucrări de dezvoltare, dar și o serie de derogări de la reglementările în materie de urbanism și amenajarea teritoriului, în materie silvică, de mediu, cu privire la autorizări și proceduri prealabile lucrărilor.

Or, potrivit art. 24 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată*, *„Soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative.”* Din această perspectivă, cel puțin în ceea ce privește exproprierea, această materie ar fi recomandabil să beneficieze de o reglementare unitară. Avem în vedere că proiectul de lege propune o nouă procedură specială în materie de expropriere, în condițiile în care au fost adoptate *Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local*, *Legea nr. 407/2005 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de reabilitare și extindere a infrastructurii feroviare publice* și *Legea nr. 106/2008 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică a terenurilor necesare lucrărilor miniere pentru exploatarea zăcămintelor de lignit* care reprezintă tot atâtea proceduri speciale privind exproprierea. Practic, proiectul de lege vizează instituirea unei noi proceduri speciale de expropriere în materie minieră. Or, potrivit art. 14 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000, republicată*, *„Reglementările de*

același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ.”

De asemenea, considerăm că este necesar să se reanalizeze necesitatea menținerii în vigoare sau a abrogării Legii nr. 106/2008, deoarece această lege conține o serie de articole care au fost preluate în proiectul de lege.

2. Cu privire la modificarea **art.3 pct. 10** din Legea nr. 85/2003, prin includerea în sfera noțiunii de „dezvoltare” și a ansamblului „*procedurilor de dobândire a dreptului de folosință a terenurilor, de obținere a autorizațiilor, permiselor și alte cerințe similare*”, se evidențiază o neconcordanță cu obiectul legii minelor, neasigurând corelarea cu definiția noțiunii de „*activitate minieră*”, care reprezintă „*ansamblul de lucrări privind prospecțiunea, explorarea, dezvoltarea, exploatarea, prepararea/prelucrarea, concentrarea, comercializarea produselor miniere, conservarea și închiderea minelor, inclusiv lucrările aferente de refacere și reabilitare a mediului.*” Din corelarea definiției propuse cu definiția „*activității miniere*” citată rezultă că „*ansamblul procedurilor de dobândire a dreptului de folosință a terenurilor, de obținere a autorizațiilor, permiselor și alte cerințe similare*” ar reprezenta „*activitate minieră*”. Or, prin conținutul său o „*activitate minieră*” nu poate cuprinde implicit și unele proceduri care cuprind acte și fapte situate în afara sferei activității miniere.

Totodată, extinderea noțiunii de activitate minieră de „dezvoltare” și cu privire la ansamblul de proceduri pentru dobândirea folosinței terenurilor, autorizațiilor, permiselor și îndeplinirii altor cerințe administrative prealabile necesare activităților miniere permite apariția cazurilor în care activitatea minieră, *stricto sensu*, să nu fie pusă în executare, tergiversând procedurile administrative, fără ca autoritatea competentă să poată interveni.

3. Referitor la sintagma „*funcțiunilor publice și private ale unei localități*”, cuprinsă în textul **alin. (2)**, nou introdus la **art. 6**, semnalăm că aceasta are un înțeles relativ larg, ceea ce poate conduce la abuzuri din partea autorităților publice locale, cărora le este recunoscut dreptul de a solicita titularului refacerea tuturor acestor funcțiuni, inclusiv infrastructura; apreciem că această sintagmă trebuie definită prin lege ori conținutul acesteia să fie reglementat printr-un text suplimentar.

Formulăm aceeași observație și pentru sintagma „*comunitatea nou înființată*”, care se regăsește în cadrul aceluiași alineat al art. 6.

Referitor la sintagma de la **alin. (3)** al art. 6, „*obiective care să le înlocuiască pe cele expropriate*”, observăm că după cum rezultă din economia articolelor 10¹ -10¹⁶, obiectul exproprierii îl constituie imobilele-terenuri. În aceste condiții, considerăm că obligația titularului, instituită de art. 6 alin. (3), constând în a reconstitui, pe noi amplasamente (...), obiective care să le înlocuiască pe cele expropriate nu poate fi executată.

4. Reconsiderarea soluției de stabilire a unei noi proceduri speciale de expropriere este necesar să aibă în vedere și faptul că textele propuse prin **articolele 10¹ – 10⁶**, la art. I pct. 3 din proiectul de lege, sunt similare dispozițiilor *Legii nr. 106/2008 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică a terenurilor necesare lucrărilor miniere pentru exploatarea zăcămintelor de lignit*, omițându-se, însă, reglementarea unor aspecte importante, precum: conținutul documentației tehnico-economice, sancțiunea care intervine în cazul în care lucrările necesare refacerii funcțiilor publice și private ale localităților afectate nu se execută până la începerea lucrărilor efective de expropriere. (art. 7 alin. (2) din Legea nr. 106/2008 stabilește, în acest sens, că „*În situația în care lucrările nu vor fi executate până la data prevăzută la alin. (1), procedura de expropriere nu poate fi demarată.*”, valorificând un just echilibru între interesele statului și interesele localităților sau interesele private).

5. Propunerea de a se declara de utilitate publică toate „*lucrările miniere pentru exploatarea substanțelor minerale utile*”(art. 10²) este necesar să fie reanalizată, deoarece, în concret, este posibil ca nu toate lucrările să aibă acest caracter de utilitate publică, ci ar fi recomandabil să se ofere posibilitatea statului de a aprecia de la caz la caz, în funcție de circumstanțele concrete.

De asemenea, referitor la utilizarea sintagmei „*substanțe minerale utile*”, semnalăm că în cuprinsul Legii nr. 85/2003 nu este folosită această sintagmă, ci sunt avute în vedere categoriile de resurse minerale ce intră sub incidența actului normativ (potrivit art. 2 din această lege, acestea sunt: *cărbunii, minereurile feroase, neferoase, de aluminiu și roci aluminifere, de metale nobile, radioactive, de pământuri rare și disperse, sărurile haloide, substanțele utile nemetalifere, rocile utile, pietrele prețioase și semiprețioase, turba, nămolurile și turbele terapeutice, rocile bituminoase, gazele necombustibile, apele geotermale, gazele care le însoțesc, apele minerale naturale (gazoase și plate), apele minerale terapeutice, precum și produsul rezidual minier din haldele și iazurile de decantare.*)

Cu privire la sintagma „*se declară de utilitate publică*”, precizăm că dispozițiile art. 6 din *Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică* prevăd deja că sunt de utilitate publică „*extracția și prelucrarea substanțelor minerale utile*”, acestea fiind operațiuni de interes public. În același timp, „*exploatarea*” reprezintă doar totalitatea lucrărilor prin care se realizează extracția și se valorifică producția obținută (art. 3 pct. 11 din *Legea nr. 85/2003* prevede că exploatarea reprezintă „*ansamblul de lucrări executate în subteran și/sau la suprafață pentru extragerea resurselor minerale, prelucrarea și livrarea acestor forme specifice*”).

Precizăm, totodată, că declararea prin lege specială a utilității publice (*cum a fost cazul Legii nr. 407/2005 pentru lucrările de reabilitare și extindere a infrastructurii feroviare publice - și a Legii nr. 198/2004 – pentru lucrările de construcție de drumuri de interes național, județean și local*) nu este necesară, dacă legea generală cuprinde deja o astfel de prevedere.

6. Referitor la sintagma „*operatori*”, utilizată la art. 10³ alin. (1), menționăm că acest text impune ca titularul licenței de exploatare să aibă calitatea de „*operator economic*”, în condițiile în care această calitate/noțiune nu beneficiază de o definiție legală și, de asemenea, nu este aplicabilă acelor licențe de exploatare încheiate cu autorități publice locale (licențe de dare în administrare).

Precizarea „*dobândind, prin efectul legii, un drept de folosință*” de la art. 10³ alin. (2) este necesar să fie corelată cu prevederile art. 6 alin. (1) lit. d) din *Legea nr. 85/2003* care precizează că exproprierea pentru cauză de utilitate publică reprezintă, pentru titularul de licență, un mod de dobândire a dreptului de folosință asupra terenurilor. Or, în aceste condiții, dreptul de folosință nu se mai poate dobândi asupra aceluiași teren și prin expropriere și prin efectul legii, precizarea citată fiind lipsită de utilitate.

De asemenea, este necesar ca proiectul de lege să dispună și cu privire la regimul juridic ce îl vor avea terenurile ce constituie obiectul exproprierii, respectiv titularul/domeniul/administrarea dreptului de proprietate, din moment ce titularul licenței va avea exclusiv un drept de folosință asupra acestuia, până la încetarea licenței.

7. Cu privire la art. 10⁴, semnalăm că, potrivit *Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată*, imobilele înscrise în evidențele de cadastru și publicitate imobiliară se identifică prin număr cadastral și număr de carte funciară. De asemenea, potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) lit. b) din același act normativ, la nivelul unităților

administrativ-teritoriale lucrările tehnice de cadastru au ca obiect identificarea amplasamentelor imobilelor (adresă, număr cadastral, număr de carte funciară, categorie de folosință), precum și determinarea formelor și dimensiunilor (suprafața) acestora.

Față de aceste aspecte, propunem modificarea **art. 10⁴**, astfel:

„Art. 10⁴ Titularul licenței de exploatare are obligația să întocmească documentația tehnico-economică pentru lucrările miniere care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 10², în conformitate cu prevederile Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată. După recepția de către Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, prin oficiile teritoriale, a fiecărei declarații cadastrale de expropriere, expropriatorul are obligația de a transmite unităților administrativ-teritoriale un tabel centralizator cu imobilele situate în perimetrul lucrărilor, care va cuprinde: județul, unitatea administrativ-teritorială, numele deținătorului, adresa imobilului, suprafața imobilului, număr cadastral, număr carte funciară, suprafață supusă spre expropriere, categoria de folosință. De asemenea, expropriatorul va solicita odată cu cererea de recepție a documentației cadastrale și notarea începerii procedurilor de expropriere în cartea funciară a imobilului supus exproprierii. Mențiunea va avea următorul cuprins: „Imobilul este supus exproprierii în temeiul Legii minelor”. Această mențiune se va regăsi și în titlul planurilor de amplasament și delimitare a imobilelor.”

8. Având în vedere argumentele invocate la pct. 7 din prezentul punct de vedere, precum și faptul că evidența de cadastru și publicitate imobiliară este ținută în cadrul județelor, pe unități administrativ-teritoriale, și nu pe localități, considerăm că **alineatele (2) și (3) ale art. 10⁵** necesită reformulare. De asemenea, este necesar a fi menționată atât suprafața imobilului, cât și suprafața supusă exproprierii, având în vedere faptul că, în cele mai multe cazuri, se expropriează părți din imobile și nu imobile în întregime.

Pentru considerentele de mai sus, propunem reformularea **art. 10⁵ alin. (2) și alin. (3)**, astfel:

„(2) Planul cu amplasamentul lucrării, pe fiecare unitate administrativ-teritorială, recepționat de oficiul de cadastru și publicitate imobiliară, care conține delimitarea imobilelor – teren cu sau fără construcții – propuse spre expropriere, însoțit de tabelul centralizator, precum și ofertele de despăgubire pe categorii de imobile stabilite de evaluatori se aduc la cunoștință publică prin afișarea la sediul consiliului local respectiv, unde va rămâne afișat până la finalizarea procedurii de

expropriere și prin afișarea pe pagina proprie de internet a expropriatorului.

(3) În termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a hotărârii Guvernului privind aprobarea declanșării procedurii de expropriere prevăzute la alin. (1), titularii licențelor de exploatare notifică persoanele fizice sau juridice titulare de drepturi reale asupra procedurii și a ofertei de despăgubire. Notificarea va conține: numele și prenumele titularilor drepturilor reale, adresa de domiciliu, respectiv denumirea și sediul în cazul persoanelor juridice, elementele de identificare ale imobilului supus exproprierii, respectiv unitatea administrativ-teritorială, numărul cadastral/topografic și numărul de carte funciară ”

9. Obligația de plată ce se preconizează a fi reglementată de **art. 10⁸ alin. (1)** în sarcina titularului de licență este necesar să fie reanalizată, deoarece titularul de licență de exploatare nu dobândește decât un drept de folosință și nu dreptul de proprietate asupra terenului. Or, obligația de plată a despăgubirii aparține expropriatorului, respectiv statului român.

10. Propunerea de la **art. 10¹² alin. (3)** de a condiționa posibilitatea instanței de judecată de a suspenda „*executarea unui act emis în procedura exproprierii*”, de depunerea unei cauțiuni „*de 10% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 10.000 lei.*”, creează premisele unor vicii de neconstituționalitate, în raport cu dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, republicată, precum și premisele unor încălcări de către statul român a obligațiilor stabilite prin prevederile art. 6 par. (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Cu titlu de exemplu menționăm hotărârea CEDO din 20 decembrie 2007, pronunțată în cauza *Iosif ș.a. împotriva României*, în motivarea căreia CEDO a stabilit că măsura instituirii unei cauțiuni pentru sesizarea instanței este disproporționată și aduce atingere înseși existenței dreptului de acces la instanță.

O asemenea obligație nu este consacrată nici de Legea nr. 33/1994, nici de legile speciale în materie de expropriere, nici de *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004* și nici de reglementarea de drept comun aplicabilă soluționării litigiilor în materie comercială (articolele 720¹ – 720¹⁰ din *Codul de procedură civilă*). Obligația depunerii unei cauțiuni există doar în cazul soluționării cererilor de suspendare a executării hotărârii recurate sau a executării silite, atât în materie civilă, cât și în materie comercială (*art. 300 alin. (3) și art. 403 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă*).

Semnalăm pe această cale că reglementările care au constituit obligația depunerii unei cauțiuni, drept condiție de sesizare a instanței, au făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind declarate neconstituționale:

- prevederile art. 83 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, republicată*, declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 39/2004;

- dispozițiile art. 164 alineatele (1) - (3) din *Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală*, declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 40/2004.

Din motivarea instanței de contencios constituțional pot fi reținute, în esență, următoarele argumente:

- prin condiționarea înregistrării cererii de plata a unei cauțiuni sunt afectate prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție;

- determinarea apriorică și imperativă a quantumului cauțiunii și convertirea neplății sale într-un fine de neprimire a cererii îngrădesc liberul acces la justiție.

11. Propunem ca la redactarea **art. 10¹⁵ alin. (2)** să fie avute în vedere și prevederile art. 37 din *Legea nr. 46/2008 – Codul silvic*.

De asemenea, propunem eliminarea din cuprinsul **alin. (5)** al aceluiași articol a sintagmei „*art. 34 alin. (2)*” din *Legea nr. 46/2008*, întrucât acest alineat a fost abrogat prin *Legea nr. 54/2010 pentru abrogarea alin. (2) și (3) ale art. 34 din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic*.

12. Propunem completarea **art. 10¹⁶** cu prevederi din *Legea nr. 46/2008 – Codul silvic*.

13. Conform Expunerii de motive, completările propuse sunt necesare pentru „*accelerarea procedurii de obținere a certificatelor de descărcare arheologică în cazul proiectelor miniere*”, în contextul în care „*legislația nu prevede o procedură coerentă*” și „*blochează activitatea de dezvoltare minieră.*” În acest sens, inițiatorii consideră necesară completarea Legii nr. 85/2003 cu texte care să stabilească procedura și termenele pentru emiterea certificatului de descărcare arheologică.

Față de aceste justificări ale necesității completării **art. 11** subliniem, în primul rând, că procedura descărcării arheologice este reglementată de legea specială – *Ordonanța Guvernului nr. 43/2000 privind protecția patrimoniului arheologic și declararea unor situri arheologice ca zone de interes național, republicată*, - și de normele elaborate în aplicarea sa. Pe de altă parte, reglementările actuale ale art. 11 din *Legea nr. 85/2003*

interzic efectuarea de activități miniere pe terenurile pe care sunt amplasate monumente istorice (...) situri arheologice de interes deosebit, excepțiile urmând a fi stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Potrivit **alin. (3) al art. 11** propus de inițiatori, „*Adoptarea unei hotărâri a Guvernului este necesară în cazul în care nu se efectuează descărcarea de sarcina arheologică și/sau declasificarea respectivelor zone.*” Constatăm, astfel, că reglementarea propusă la art. 11 alin. (3) instituie de fapt, „*o excepție la excepție*” și, raportat la prevederile actuale ale art. 11, este în măsură să creeze confuzie. Pe de altă parte, noile prevederi operează cu terminologie necorelată cu legea specială (*Ordonanța Guvernului nr. 43/2000*). Astfel, se face referire la „*declasificarea respectivelor zone*”, sintagmă neutilizată în domeniul protejării patrimoniului arheologic. Totodată, potrivit prevederilor speciale, descărcarea de sarcină arheologică este procedura prin care se confirmă că un teren în care a fost evidențiat patrimoniu arheologic poate fi redat activităților umane curente. Certificatul de descărcare de sarcină arheologică anulează regimul de protecție instituit anterior asupra terenului și are la bază raportul elaborat în urma etapei de cercetare preventivă. Conform dispozițiilor actului normativ invocat, acest certificat este emis de către serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii și Patrimoniului Național (MCPN) cu avizul Comisiei Naționale de Arheologie sau al comisiilor zonale, după caz. Totodată, dispozițiile art. 5 alin. (5) din *Ordonanța Guvernului nr. 43/2000* stabilesc faptul că serviciile publice deconcentrate ale MCPN au obligația să înștiințeze direcția de specialitate din cadrul ministerului, în termen de 10 zile.

După cum se poate constata, procedura propusă a fi inclusă în art. 11 din Legea nr. 85/2003 este deja reglementată în legislația specifică protejării patrimoniului arheologic. Potrivit normelor de tehnică legislativă, actele normative trebuie să fie elaborate în limbaj coerent, clar, care să nu producă echivoc și să evite paralelismele sau suprapunerea cu reglementări similare existente în alte legi. Constatăm că textul analizat nu respectă aceste reguli. Mai mult decât atât, dat fiind domeniul reglementat de Legea nr. 85/2003, considerăm inoportună includerea în aceasta a unor dispoziții care reiau, în parte, texte din alte acte normative care aparțin altui domeniu.

În aceeași manieră lipsită de coerență este formulat și **alin. (4)**, care face referire atât la „*monumente naturale*”, cât și la „*monumente*”, fără a fi clar dacă textul reglementează categorii juridice diferite.

Totodată, nu există o legătură logică, din punct de vedere juridic, între acest alineat, textul precedent și prevederile care urmează (toate celelalte dispoziții referindu-se la domeniul arheologic).

Cât privește propunerea formulată pentru **alin. (5)**, subliniem faptul că aceasta instituie o derogare de la art. 5 din *Ordonanța Guvernului nr. 43/2000*, fără a se menționa clar procedura sau dispoziția de la care se face derogare. Menționăm că art. 5 din *Ordonanța Guvernului nr. 43/2000* cuprinde de la definiții ale protejării bunurilor de patrimoniu arheologic până la proceduri specifice descărcării de sarcină arheologică; instituie reguli ale accesului cu detectoare de metal și utilizarea acestora în situl arheologic, precum și condiții de cercetare arheologică etc. În consecință, prin interpretarea textului propus, se deduce că dispozițiile menționate mai sus nu sunt aplicabile activității miniere, situație de neacceptat.

În ceea ce privește **alineatele (6) - (8)**, aceste prevederi reglementează aspecte privind funcționarea Comisiei Naționale de Arheologie și stabilesc termene și proceduri care se suprapun, în parte, cu cele instituite de actele normative specifice domeniului arheologic. Totodată, în ce privește termenele impuse pentru eliberarea certificatelor de descărcare arheologică, menționăm că, dat fiind specificul activității de cercetare arheologică și, în special, faptul că aceste acțiuni se pot desfășura doar în condiții meteorologice favorabile, termenele nu sunt realiste și nici realizabile.

14. Cu privire la prevederile propuse pentru **alin. (2) al art. 21** și ale **art. II** din propunerea legislativă, considerăm că este necesară reanalizarea și reformularea, deoarece, în situația unor contracte în curs și a adoptării unor modificări legislative se pune problema nu a menținerii cadrului legal, ci a efectelor contractului, în contextul intrării în vigoare a modificărilor legislative. Având în vedere durata, în general mare a licențelor, o opțiune a legiuitorului ar fi precizarea în cadrul Legii nr. 85/2003 că licențele sunt valabile în condițiile în care au fost încheiate pe întreaga lor durată, în concordanță cu prevederile propuse pentru alin. (1) al art. 60 din lege. (Sub acest aspect, opțiunea legiuitorului este necesar să fie neechivocă, în sensul de a se stabili fie că licențele sunt valabile în condițiile în care au fost încheiate pe întreaga lor durată, fie că acestea ar putea fi modificate și condițiile exprese în care acestea pot fi modificate, fără utilizarea unor dispoziții generice precum „*la solicitarea titularilor de licențe*” sau „*cu excepția apariției unor eventuale dispoziții legale mai favorabile titularului*”).

Referitor la propunerea de abrogare a **alin. (3) al art. 21**, semnalăm că acest alineat a fost deja abrogat prin art. I pct. 2 din *Legea nr. 262/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2007 pentru modificarea Legii minelor nr. 85/2003 și a Legii petrolului nr. 238/2004*.

15. Întrucât prin propunerile formulate de inițiatori se produce o schimbare a regimului juridic al terenurilor, propunem modificarea alin. (2) al art. 25 după cum urmează:

„(2) Titularul licenței de exploatare poate solicita extinderea perimetrului (...). În cazul în care extinderea perimetrului pentru executarea lucrărilor menționate mai sus se suprapune cu imobile aflate în proprietatea persoanelor fizice și juridice, procedura de expropriere se va relua în condițiile prezentei legi.”

16. Apreciem că este necesară reanalizarea măsurilor propuse pentru completarea art. 38 cu noua lit. e¹), deoarece posibilitatea de asociere nu este necesar să fie expres prevăzută de lege, în condițiile art. 40 din Constituție, republicată, dreptul de asociere putând fi exercitat liber.

17. Referitor la art. 40¹ alin. (1), semnalăm că avizele se vor solicita de proprietar/beneficiar (persoana care deține licența), și nu de către Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, iar aprobarea se emite de către direcțiile de agricultură și dezvoltare rurală/Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale pe baza avizului oficiului de cadastru și publicitate imobiliară/Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, în funcție de suprafața imobilului care se scoate din circuitul agricol.

De asemenea, în ceea ce privește derogarea de la prevederile art. 92 alin. (2) din *Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată*, semnalăm că și acest text constituie o derogare de la prevederile alin. (1) al aceluiași articol, iar în acest context este necesară clarificarea intenției de reglementare și reformularea corespunzătoare a art. 40¹ alin. (1).

Prin urmare, pentru o înțelegere corectă a textului, propunem reformularea art. 40¹ alin. (1), astfel:

„(1) Prin derogare de la prevederile alin. (3) al art. 92 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările, scoaterea definitivă sau temporară din circuitul agricol a terenurilor se aprobă prin ordin al directorului Direcției pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală, emis pe baza avizului oficiului de cadastru și publicitate imobiliară al județului pe raza căruia sunt situate imobilele, la solicitarea persoanei care deține licență pentru desfășurarea de activități miniere, după obținerea avizelor de la toate celelalte autorități, în conformitate cu prevederile legii. Avizele se emit de autoritățile responsabile, în termen de 30 de zile de la primirea solicitării, pe baza documentației întocmite potrivit prevederilor legale în vigoare.”

18. Din punct de vedere al tehnicii legislative, recomandăm reanalizarea dispozițiilor care instituie derogări, în sensul ca, la textul propus pentru **art. 43²**, dispoziția de derogare să identifice la nivel de articol prevederile de la care se derogă.

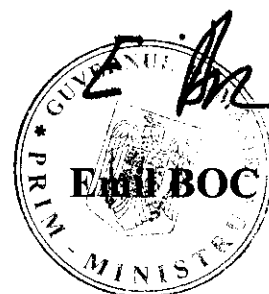
19. În ceea ce privește instituirea obligației titularilor de licențe de a plăti taxa pentru activitatea de prospecțiune, explorare și exploatare „*către bugetul autorităților locale pe teritoriul cărora se află perimetrul prevăzut în licență/permis*” (**art. 44 alin. (1¹)**), observăm că resursele minerale sunt, potrivit legii, proprietate publică a statului și, prin urmare, nici activitatea minieră și nici beneficiile rezultate în urma acesteia nu se răsfrâng direct asupra comunității locale. În plus, conform inițiativei legislative, se are în vedere asigurarea de către titularii de licențe a refacerii funcțiilor publice și private ale localităților afectate de activitățile miniere.

Totodată, această intervenție ar conduce la un impact negativ asupra nivelului încasărilor veniturilor bugetului de stat, cuantificat la 30 milioane lei pentru anul 2011.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul susține adoptarea acestui proiect de lege sub rezerva însușirii observațiilor și propunerilor de la pct. II.**

Cu stimă,

Doamnei deputat **Roberta Alma ANASTASE**

Președintele Camerei Deputaților